

De Bar None Cowboy Church in Tatum, tweehonderd kilometer ten oosten van Dallas.

Ons gesprek wordt onderbroken door een bandje met een hoog Hank Williams gehalte. Riggs verdwijnt in de massa zodra vijf cowboys losbarsten. Drie met een gitaar, eentje met een mondharmonica, die met een roestig doorrookte stem ook zong, en uiteraard een drummer. De lucht vult zich met opgewonden kreten. Opeens, als een popster, betreedt dominee John Riggs met een lasso in zijn hand het podium. Zijn cowboylaarzen dreunen op de houten vloer. De microfoon, subtiel weggevoerd, zorgt ervoor dat zijn woorden elke hoek van de ruimte bereiken.

We scharrelen naar onze plek op de eerste rij waar een boomlange cowboy ongevraagd twee plaatsen voor ons vrijhoudt. Hij lepelt ongeduldig met zijn hand door de lucht. De man, met een doorgroefd buitengelaat, zijn hoed op de knie, fluistert dat in Cowboy Churches de dominees vaak dagelijkse voorwerpen gebruiken om hun boodschap te verkondigen. Zoals de paardenzadels die rondom John Riggs staan opgesteld. Riggs laat ondertussen onder muzikale begeleiding zijn zweep knallen. Dit is nog eens iets anders dan wij als *hardboiled* protestanten gewend zijn. Vandaag geen gesabbel op een zuinig pepermuntje bij een urenlange verhandeling, maar een kerkdienst met een hoog entertainmentgehalte.

De preek van John Riggs, als je het zo kunt noemen, is gelardeerd met retorische vragen.

Dominee John Riggs met Marlboro-look.

Sommige aanwezigen antwoorden met 'amen', of roepen luidkeels 'that's right!' We kunnen het niet ontkennen, Johns verhaal is absoluut inspirerend. Na het deel met de lasso pakt hij een paardenzadel op. Als een veilingmeester paradeert hij over het podium en houdt het zadel omhoog. De kern van zijn betoog is dat een zadel nog zo fraai van buiten kan zijn, maar dat dat nog niets zegt over het innerlijk. Onze buurman meldt dat Riggs vorige week nog met een John Deere maaimachine de kerk binnen kwam scheuren.

We begrijpen steeds beter wat deze kerk zo populair maakt. Het sluitstuk is het omhoog hissen van een ruw houten kruis. John Riggs spreidt zijn armen.

Beduusd nemen we na afloop afscheid van deze kerk en werpen een niet kinderachtige donatie in de cowboyhoed.

Opeens roept iemand ons na. Zouden we te weinig hebben gegeven? Het is onze buurman. 'Did you already get a hug from a cowboy today?' vraagthij retorisch terwijl hij ons stevig omarmt. Zijn armen knevelen ons alsof hij deelneemt aan een rodeo.

Morgen, zo moeten we beloven, gaan we belist met hem mee naar een *live stock auction*, een uitstervende praktijk waar vee nog op zicht geveild wordt. ▶